

Tato práce zkoumá japonskou výtvarnou výchovu jako vyučovací předmět. Reflektuje jak po stránce formální, tak obsahové japonský vzdělávací systém a rovněž umožňuje vhled do různých vrstev japonské kultury. Výzkum byl veden kombinací metod pedagogicko-etnografických a kulturně-antropologických. Informace čerpal především z terénního výzkumu prováděného v Japonské škole v Praze a v některých školách v Japonsku v Ósace v letech 1986-2006. Kromě podrobné analýzy osnov, učebnic, náplně práce učitele a historie vývoje výtvarné výchovy se tato práce věnuje odlišnému chápání tvořivosti, která je v Japonsku vnímána především jako kolektivní kontinuální proces, jemuž mohou být nápomocni všichni členové společnosti. Iniciaci tvořivých „mechanismů“ napomáhají mimo jiné i metody výuky, které se nezasvěcenému pozorovateli jeví jako netvořivé kopírování. Právě v tomto bodě dochází nejčastěji k nedorozumění a konfrontaci se západním pojetím. Jedním z cílů této práce je tento problém osvětlit, a obohatit tak naše znalosti geneze tvořivých procesů. S postupující globalizací a asimilací kultur vyvstává potřeba „mezinárodní výchovy“. Nutnost hledání základních postupů vedoucích k poznání a pochopení jiných kultur. Výchova k empatii vůči příslušníkům jiných národů a jejich specifickým projevům. I v tomto směru tato práce nastiňuje možná východiska a řešení dané problematiky, a tak přispívá k obohacení pohledu laické i odborné veřejnosti na všeobecné vzdělávání a jeho nynější a budoucí obsah.